

РЕШЕНИЕ

№ 5468

гр. София, 24.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 25.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **2713** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на Л. Д. В. и С. И. В., чрез адв. М. С., с която се иска обявяване нищожността на Заповед № РД-02-15-156/13.11.2015 г. на заместник – министъра на регионалното развитие и благоустройството, с която е одобрен Подробен устройствен план – парцеларен план (ПУП – ПП) за трасето на газопровода, технологичните площадки и елементите на обслужващата техническа инфраструктура за обект „Междусистемна газова връзка България – С.“, в ЧАСТТА отнасяща се за поземлен имот с идентификатор 29430.4718.41 по КККР, находящ се в [населено място], местност „Падината“, район „Нови Искър“, Столична община.

В жалбата се правят оплаквания, че заповедта е издадена от некомпетентен орган, тъй като съгласно чл. 124, ал. 2 и чл. 124а, ал. 4 ЗУП компетентен е министърът на регионалното развитие, който не може да делегира тези правомощия. Поддържа, че липсва решение на МС на основание чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 3 от Закона за международните договори на Република България за одобряване на проект на междуправителствено споразумение, като правното основание за изграждане на газопровода със С. е съвместна декларация между двете страни. В тази връзка поддържа, че Р. № 111/15.02.2013 г. не е правно основание за стартиране на международния проект. Счита, че не е извършена оценка за въздействието върху околната среда, а издаденото решение на МОСВ № ЕО-48-ПР/18.09.2012 г. и № ЕО-08/30.07.2021 г., с които е преценено да не се извършва О. е в нарушение на закона и на правото на ЕС.

Ответната страна - заместник – министъра на регионалното развитие и благоустройството, чрез процесуалния си представител изразява доводи за неоснователност на жалбата.

Ответната страна - „Булгартрансгаз“ ЕАД, конституирана по реда на чл. 218, ал. 9 ЗУТ, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Не се спори, че между България и С. е подписан меморандум от 19.01.2017 г. за разбирателство по проекта за изграждане на „Междусистемна газова връзка България – С.“. Впоследствие между двете държави е подписана съвместна декларация относно проекта за строителство на посочения обект.

Постановено е Р. № 111/15.02.2013 г., с което на основание § 1 от ДР на ЗДС и § 5, т. 62 от ДР на ЗУТ се обявява Проект за изграждане на „Междусистемна газова връзка България – С.“ за национален обект и за обект с национално значение.

От страна на Министерство на икономиката и енергетиката е подадено заявление вх. № АУ -10-22/29.05.2013 г., с което от министъра на околната среда и водите е поискано разрешаване изработването на проект за ПУП – ПП за обект „Междусистемна газова връзка България – С.“. Към заявлението са приложени задание за разработен ПУП – ПП, писмо на МОСВ и съгласувателно становище на Министерство на културата.

По преписката е налично решение № 48-ПР/2012 г. на министъра на околната среда и водите, с което е преценено, че не е необходимо извършването на оценка за въздействието върху околната среда (О.) за инвестиционното предложение „Изграждане на междусистемна газова връзка България – С.“. От писмо изх. № ЕО-61/21.03.2014 г. се установява, че влезнало в сила решение № 48-ПР/2012 г. на министъра на околната среда и водите.

Последвало е издаване на Заповед № РД-02-14-845/07.09.2013 г. на министъра на регионалното развитие, с което е разрешено на Министерство на икономиката и енергетиката да изработи проект за Подробен устройствен план – парцеларен план за обект „Междусистемна газова връзка България – С.“, разположен на територията на област С. –град и Софийска област.

Видно от писма изх. № АС-6602-114/28.09.2015 г., изх. № 6602-138/25.09.2015 г. и изх. № АГ-66-02-82(2)/24.09.2015 г. се установява, че издадената заповед № РД-02-14-845/07.09.2013 г. на министъра на регионалното развитие е разгласена по реда на чл. 124б, ал. 2 ЗУТ.

Проектът за ПУП – ПП „Междусистемна газова връзка България – С.“ е изработен от „Химкомплект инженеринг“ АД във фаза окончателен проект.

Изработеният проект за ПУП – ПП „Междусистемна газова връзка България – С.“ е съобщен от Столична община на заинтересуваните лица с обявление, което е обнародвано в ДВ, бр. 52 от 10.07.2015 г. (стр. 60, т. 76).

Видно писмо изх. № 6602-97/18.08.2015 г. на главния архитект на район „Нови Искър“ - СО и Протокол на техническата служба при район „Нови Искър“ – СО се установява, че проектът е разгласен чрез поставяне на съобщение на сградата на общината и на таблото за обяви в техническата служба, включително на различни места в [населено място] и други населени места. Установява се още, че по реда на чл. 128, ал. 5 ЗУТ не са постъпили възражения в едномесечния срок.

Установява се, че е постановено решение № ЕО-8/2015 г. на министъра на околната среда и водите, с което е взето решение да не се извършва екологична оценка на ПУП – ПП „Междусистемна газова връзка България – С.“.

Видно от писмо изх. № 04-00-2422/04.09.2015 г. се установява, че е влезнало в сила решение № ЕО-8/2015 г. на министъра на околната среда и водите, тъй като в законоустановения срок не са постъпили жалби.

По преписката е налично писмо изх. № ЕО-61/11.08.2015 г. на министъра на околната среда и водите, с което се информира министъра на енергетиката и министъра на регионалното развитие, че се приема представената обобщената справка по чл. 29, ал. 1 от Наредбата за ЕО.

С писмо изх. № 33-НН-376/11.05.2015 г. на министъра на културата е дадено съгласувателно становище за ПУП – ПП „Междусистемна газова връзка България – С.“.

Проектът за ПУП – ПП е съгласуван и с Министерство на земеделието, за което са издадени решение № К33-20/08.09.2015 г. и решение № К33-05/26.03.2014 г. на комисията за земеделски земи към Министерство на земеделието.

Видно от преписката проектът за ПУП – ПП е съгласуван още с Министерство на здравеопазването, ДП „Югозападно държавно предприятие“, Министерство на вътрешните работи, изпълнителна агенция „Електронни съобщителни мрежи и информационни системи“, „ЧЕЗ Разпределение България“ АД, ДП „Национална компания железопътна инфраструктура“, Агенция „Пътна инфраструктура“, „Булгартрансгаз“ ЕАД, „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, „Енергиен системен оператор“ ЕАД, „ВиК“ ЕООД, СГКК – С. град, Министерство на отбраната и „Геозащита“ ЕООД.

Видно от Протокол № У.-01-02-22/07.10.2015 г. на Националния експертен съвет по устройство на територията и регионална политика (НЕСУТРП) е разгледан и приет проектът на ПУП – ПП „Междусистемна газова връзка България – С.“, като е предложено на министъра на регионалното развитие и благоустройството да издаде заповед за одобряване на проекта за ПУП- ПП.

Последвало е издаване на оспорваната Заповед № РД-02-15-156/13.11.2015 г. на заместник – министъра на регионалното развитие и благоустройството, с която на основание чл. 129, ал. 3, т. 2, б. „а“ и „б“, вр. чл. 110, ал. 1, т. 5 ЗУТ е одобрен Подробен устройствен план – парцеларен план (ПУП – ПП) за трасето на газопровода, технологичните площадки и елементите на обслужващата техническа инфраструктура за обект „Междусистемна газова връзка България – С.“.

Оспорваната заповед е обнародвана в ДВ, бр. 90 от 20.11.2015 г.

В териториалния обхват на ПУП – ПП попада поземлен имот с идентификатор 29430.4718.41 по КККР, находящ се в [населено място], местност „Падината“, район „Нови Искър“, Столична община, видно от приложение № 3 „Регистър на засегнатите имоти от трасето и сервитута на газопровода в землището на [населено място]“.

От приложения нотариален акт № 186/06.04.2020 г. се установява, че жалбоподателите Л. Д. В. и С. И. В. са собственици на поземления имот с идентификатор 29430.4718.41 по КККР, находящ се в [населено място], местност „Падината“, район „Нови Искър“, Столична община.

По преписката е налична Заповед № РД-02-15-43/17.03.2015 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството, с която на основание чл. 25, ал. 4 ЗА и § 1, ал. 1 от ДР на ЗУТ е делегирал на заместник – министъра на регионалното развитие

и благоустройството правомощията си по чл. 129, ал. 3, т. 2 ЗУТ, а именно да одобрява проекти за ПУП за обекти с национално значение и/или национални обекти. Представен е договор № 48/01.10.2020 г., с който министерство на енергетиката прехвърля на „Булгартрансгаз“ ЕАД правото на собственост и свързаните с него права във връзка с реализацията на проект „Подготовка, прочуване и проектиране за изграждане на междусистемна газова връзка България – С.“ и проект „Изграждане на междусистемна газова връзка България – С.“.

В хода на съдебното производство е представено решение № 5-4/2018 г. на министъра на околната среда и водите, което съдът намира за неотнормено, тъй като не се отнася за процесния проект „Междусистемна газова връзка България – С.“.

Прието е писмо на Националния природонаучен музей към Б., даващо обща информация за фауната и флората на територията на район „Нови Искър“ – Столична община.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Допустима е жалбата, с която се иска обявяване на нищожност на заповедта, тъй като нищожност може да се претендира без ограничение във времето – арг. чл. 149, ал. 5 АПК.

Същата е подадена от надлежни страни, имащи правен интерес от оспорването. Жалбоподателите са собственици на имот поземлен имот с идентификатор 29430.4718.41 по КККР, находящ се в [населено място], местност „Падината“, район „Нови Искър“, Столична община, който е предмет на одобрения проект за ПУП – ПП. Съгласно чл. 131, ал. 2, т. 1 ЗУТ непосредствено засегнати от предвижданията на подробния устройствен план недвижими имоти са имотите - предмет на самия план. Предвид изложеното двамата жалбоподатели са заинтересовани лица да оспорва акта за одобрение на проекта за ПУП – ПП.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В конкретния случай жалбата е подадена след срока за обжалване на акта, което налага да се разгледа искането за обявяване на нищожност, т. е. дали актът страда от пороци, водещи до неговата нищожност. За да е налице нищожност на оспорения административен акт следва същият да е издаден при липса на материална компетентност, т. е. от ненадлежен орган или да страда от толкова тежък и нетърпим от закона порок, че да не може да породи правни последици, т. е. да съставлява „правно нищо“.

Съгласно чл. 129, ал. 3, т. 2, б. „а“ и „б“ ЗУТ министърът на регионалното развитие и благоустройството е компетентен да издава заповеди за одобряване на подробен устройствен план за обекти с обхват повече от една област и за обекти с национално значение и/или национални обекти. В случая одобреният проект на ПУП – ПП „Междусистемна газова връзка България – С.“, предмет на оспорената заповед, е с териториален обхват повече от една област (Софийска област и област С. – град) и е обявен за национален обект и обект с национално значение (Р. № 11/15.02.2013 г.). В тази връзка министърът на регионалното развитие и благоустройството се явява компетентен да издаде заповед за одобрение на процесния ПУП – ПП.

Съгласно § 1, ал. 1 от ДР на ЗУТ министърът на регионалното развитие и благоустройството може да предостави свои функции по този закон на заместниците си и на други длъжностни лица в системата на Министерството на регионалното развитие и благоустройството. В случая е издадена Заповед № РД-02-15-43/17.03.2015

г. от министъра на регионалното развитие и благоустройството, с която на основание чл. 25, ал. 4 ЗА и § 1, ал. 1 от ДР на ЗУТ е делегирал на заместник – министъра на регионалното развитие и благоустройството правомощията си по чл. 129, ал. 3, т. 2 ЗУТ, а именно да одобрява проекти за ПУП за обекти с национално значение и/или национални обекти. Налице е делегиране на правомощия, което представлява прехвърляне на правомощия от един орган на друг, което е предвидено в закона (§ 1, ал. 1 от ДР на ЗУТ) и е проява на оперативна самостоятелност на делегиращия орган по отношение на този въпрос. В тази връзка са неоснователни възраженията, че заповедта е издадена от некомпетентен орган, основавайки се на грешното разбиране за невъзможност за делегиране на обсъжданите правомощия.

Не са допуснати нарушения на формата на акта, тъй като същият е в писмена форма и съдържа фактическите и правни основания за неговото издаване. Следва да се отбележи, че фактическите основания се установява от другите документи (напр. Протокол № У.-01-02-22/07.10.2015 г. на НЕСУТРП), приложени към административната преписка. Допустимо е фактическите основания да се съдържат в други документи, които предхождат издаването му, тъй като според разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 16 от 31.03. 1975 година на ОСГК на ВС, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт - в съпътстващата документация по неговото издаване.

В производството не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които да доведат до най – тежкия порок на акта. Проектът на ПУП – ПП е разгласен съобразно предвидения ред в чл. 128, ал. 1 и ал. 2 ЗУТ, поради което дадена възможност на заинтересованите лица да се запознаят с него и да подадат становища, възражение, предложения и искания. Същият е съгласуван с централните и териториалните администрации, както и със специализираните контролни органи, т.е. спазена е процедурата по чл. 128, ал. 6 ЗУТ. Проектът на ПУП – ПП е разгледан по реда на чл. 128, ал. 13 ЗУТ от Националния експертен съвет по устройство на територията и регионална политика.

Не се споделят възраженията за липсата на извършена оценка за въздействието върху околната среда. Това е така, тъй като е има влязло в сила решение № 48-ПР/2012 г. на министъра на околната среда и водите, с което е взето решение, че не е необходимо извършването на О. и влязло в сила решение № ЕО-8/2015 г. на министъра на околната среда и водите, с което е взето решение да не се извършва екологична оценка на ПУП – ПП. Всеки един от тях представлява стабилен административен акт, отнасящ се необходимостта за оценяване въздействието върху околната среда. В тази връзка са несъстоятелни възраженията, че издадените решения противоречат на правото на ЕС, тъй като обсъждането им би довело до недопустимо преразглеждане на влязъл в сила административен акт. По същите съображения е неотнормисимо писмото на Националния природонаучен музей към Б., даващо обща информация за фауната и флората на територията на район „Нови Искър“ – Столична община.

Не се констатира и нарушения на материалния закон, водещи до нищжност на оспорената заповед. В случая се касае за ПУП – ПП по смисъла на чл. 110, ал. 5, т. 5 ЗУТ, тъй като се отнася за елементите на техническата инфраструктура по смисъла на § 5, т. 31 ДР на ЗУТ, които се намират извън границите на урбанизираните територии (в случая съоръжения на газоснабдяването). Не се констатира заповедта да противоречи на общите изисквания към елементите на техническата инфраструктура са уредени в Раздел I, чл. 64 - 69 ЗУТ.

ПУП – ПП „Междусистемна газова връзка България – С.“ представлява обект с национално значение по смисъла на § 5, т. 62 от ДР на ЗУТ и национален обект по смисъла на § 1 от ДР на ЗДС, тъй като е издадено Р. № 111/2013 г. Видът на обекта се определя изцяло по целесъобразност от страна на МС и тази преценка не подлежи на съдебен контрол. Следва да се отбележи, че жалбоподателите погрешно приемат, че обсъжданото Р. е правно основание за започване на процедурата по одобрение на ПУП. Това е така, тъй като с този акт единствено се определя обекта като такъв по § 5, т. 62 от ДР на ЗУТ и § 1 от ДР на ЗДС, при което няма характеристиките на факт, който образува производството, което е приключило с оспорената заповед. Обстоятелството, че Р. има значение в други производства не означава, че е правно основание за започване на процедурата по одобрение на ПУП.

ПУП – ПП „Междусистемна газова връзка България – С.“ представлява енергиен обект по смисъла на § 1, т. 23 ДР на ЗЕ (и с национално значение), за което Министерство на енергетиката има изключително право да инициира процедури по одобряване на ПУП. В тази връзка за реализацията на обекта не е необходимо сключването на международен договор на чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 3 от Закона за международните договори на Република България. Липсва такова нормативно изискване. Целта на международния договор е да уреди единствено отношенията между две или повече държави по повод даден въпрос, но няма за цел да създава вътрешна държавна регламентация кой орган да може да инициира образуването на дадено производство (в случая по одобрение на ПУП).

Горното води до извод за неоснователност на жалбата, тъй като липсват пороци, водещи до нищожност на оспорения акт, поради което на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК жалбата следва да се отхвърли.

По разноските:

С оглед изхода на делото и разпоредбите на чл. 143, ал. 3 АПК жалбоподателят следва да заплати направените разноски от двамата ответници. В случая всеки от двамата ответници е направил разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, което е съответно на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПрП.

По изложените съображения, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Д. В. и С. И. В., с която се иска обявяване нищожността на Заповед № РД-02-15-156/13.11.2015 г. на заместник – министъра на регионалното развитие и благоустройството, с която е одобрен Подробен устройствен план – парцеларен план (ПУП – ПП) за трасето на газопровода, технологичните площадки и елементите на обслужващата техническа инфраструктура за обект „Междусистемна газова връзка България – С.“, в ЧАСТТА отнасяща се за поземлен имот с идентификатор 29430.4718.41 по КККР, находящ се в [населено място], местност „Падината“, район „Нови Искър“, Столична община.

ОСЪЖДА Л. Д. В. и С. И. В. да заплатят на Министерство на регионалното развитие и благоустройството сумата в размер на 100 лева, представляваща направени разноски по делото.

ОСЪЖДА Л. Д. В. и С. И. В. да заплатят на „Булгартрансгаз“ ЕАД сумата в размер на 100 лева, представляваща направени разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: